

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Υπάρχουν δύο λόγοι για τους οποίους ένας συγγραφέας θα τελειώνει μια πρόταση με τη λέξη «ΣΤΟΠ» γραμμένη με κεφαλαία ΣΤΟΠ. Ο πρώτος λόγος είναι για να γράψει ο συγγραφέας ένα τηλεγράφημα, δηλαδή ένα κωδικοποιημένο μήνυμα που αποστέλλεται μέσω ενός ηλεκτρικού καλωδίου ΣΤΟΠ. Σ' ένα τηλεγράφημα η λέξη «ΣΤΟΠ» γραμμένη με κεφαλαία υποδεικνύει το τέλος μιας πρότασης ΣΤΟΠ. Όμως υπάρχει κι ένας δεύτερος λόγος για τον οποίο ένας συγγραφέας θα τελειώνει μια πρόταση με τη λέξη «ΣΤΟΠ» γραμμένη με κεφαλαία, κι αυτός είναι για να προειδοποιήσει τους αναγνώστες ότι το βιβλίο που κρατούν στα χέρια τους είναι τόσο απόλυτα

ελεεινό που, αν έχουν αρχίσει να το διαβάζουν, το καλύτερο που έχουν να κάνουν είναι να σταματήσουν ΣΤΟΠ. Αυτό το βιβλίο περιγράφει μια ιδιαίτερα θλιβερή περίοδο στις άθλιες ζωές της Βάιολετ, του Κλάους και της Σάνι Μποντλέρ. Εσείς λοιπόν, αν έχετε έστω και την παραμικρή αίσθηση λογικής, θα πρέπει να το κλείσετε αμέσως, να το πάρετε μαζί σας στην κορυφή ενός ψηλού βουνού και να το πετάξετε ΣΤΟΠ. Δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να διαβάσετε για ακόμα μία φορά για τις δυστυχίες, τις προδοσίες και τις συμφορές που θα ζήσουν τα τρία ορφανά Μποντλέρ, όπως δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος να πεταχτείτε στον δρόμο και να πέσετε κάτω από τις ρόδες ενός λεωφορείου ΣΤΟΠ. Αυτή η τελευταία πρόταση που τελειώνει με «ΣΤΟΠ» είναι η τελευταία σας ευκαιρία να καταλάβετε ότι το «ΣΤΟΠ» είναι προειδοποίηση να σταματήσετε, και για ν' αποφύγετε την απόλυτη απελπισία που θα νιώσετε διαβάζοντας αυτό το βιβλίο και τον τρόπο που θα κάνει την ανάσα σας να κοπεί στην

επόμενη κιόλας πρόταση, ακολουθήστε το «ΣΤΟΠ» και σταματήστε ΣΤΟΠ.

Τα ορφανά Μποντλέρ σταμάτησαν. Ήταν νωρίς το πρωί και είχαν περπατήσει για ώρες στο επίπεδο και άγνωστο τοπίο. Διψούσαν, είχαν καθεί και ήταν εξαντλημένα –τρεις πολύ καλοί λόγοι για να σταματήσουν–, όμως ήταν τρομαγμένα, απελπισμένα και αρκετά κοντά σε ανθρώπους που ήθελαν να τους κάνουν κακό – τρεις πολύ καλοί λόγοι για να συνεχίσουν. Είχαν σταματήσει να μιλούν πολλές ώρες πριν και κρατούσαν την ελάχιστη ενέργεια που τους είχε απομείνει για να βάζουν το ένα πόδι τους μπροστά από το άλλο και να προχωρούν. Όμως εκείνη τη στιγμή κατάλαβαν ότι έπρεπε να σταματήσουν έστω και λίγο για ν' αποφασίσουν τι θα έκαναν στη συνέχεια.

Τα παιδιά είχαν σταθεί μπροστά στο παντοπωλείο «Η Τελευταία Ευκαιρία». Ήταν το μόνο κτίσμα που είχαν συναντήσει από τη στιγμή που άρχισαν τη μεγάλη και αγωνιώδη πορεία τους μέσα στη νύχτα. Η εξωτερική πλευρά του κατα-

στήματος ήταν γεμάτη ξεθωριασμένες αφίσες οι οποίες διαφήμιζαν τα προϊόντα που πωλούνταν μέσα, και στο αλλόκοτο φως του μισοφέγγαρου οι Μποντλέρ είδαν ότι εκεί μπορούσε κανείς ν' αγοράσει φρέσκα λάιμ, πλαστικά μαχαίρια, κρέας σε κονσέρβα, λευκούς φακέλους, καραμέλες με γεύση μάνγκο, κόκκινο κρασί, δερμάτινα πορτοφόλια, περιοδικά μόδας, γυάλες για χρυσόψαρα, υπνόσακους, ψητά σύκα, χαρτόκουτα, βιταμίνες αμφιλεγόμενης ωφέλειας και άλλα πολλά. Παρ' όλα αυτά, πουθενά στο κτίσμα δεν υπήρχε κάποια αφίσα που να πουλούσε βοήθεια, αυτό δηλαδή που χρειάζονταν οι Μποντλέρ.

«Νομίζω ότι πρέπει να μπούμε», είπε η Βάιολετ κι έβγαλε μια κορδέλα από την τσέπη της για να δέσει τα μαλλιά της.

Η Βάιολετ, η μεγαλύτερη Μποντλέρ, ήταν πιθανότατα η καλύτερη δεκατετράχρονη εφευρέτρια στον κόσμο. Κάθε φορά που έπρεπε να λύσει ένα πρόβλημα έδενε τα μαλλιά της με μια κορδέλα, κι εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε να βρει

μια λύση για το μεγαλύτερο πρόβλημα που είχαν αντιμετωπίσει η ίδια και τα αδέρφια της.

«Ίσως εκεί μέσα υπάρχει κάποιος που μπορεί να μας βοηθήσει».

«Ίσως όμως υπάρχει και κάποιος που έχει δει τις φωτογραφίες μας στην εφημερίδα», προβληματίστηκε ο Κλάους, ο μεσαίος Μποντλέρ, που είχε πρόσφατα περάσει τα δέκατα τρίτα γενέθλιά του στο βρομερό κελί μιας φυλακής. Ο Κλάους, που είχε την ικανότητα να θυμάται σχεδόν κάθε λέξη από τα χιλιάδες βιβλία που είχε διαβάσει, συνοφρυώθηκε, σαν να θυμήθηκε το ψέμα που είχε διαβάσει για τον εαυτό του στην εφημερίδα. «Αν έχουν διαβάσει την *Ημερήσια Ακριβολογία*, ίσως έχουν πιστέψει όλα αυτά τα τρομερά πράγματα που γράφει για εμάς, και τότε δεν υπάρχει καμία περίπτωση να μας βοηθήσουν», συνέχισε.

«Αμepάντα!» είπε η Σάνι.

Η Σάνι ήταν μωρό και, όπως συμβαίνει με τα περισσότερα μωρά, οι ικανότητές της αναπτύσσονταν με διαφορετικές ταχύτητες. Για παρά-

δειγμα, είχε μόνο τέσσερα δόντια, όμως ήταν τόσο κοφτερά όσο τα δόντια ενός ενήλικου λιονταριού, και παρόλο που πρόσφατα είχε αρχίσει να περπατάει, ακόμα δυσκολευόταν να μιλήσει μ' έναν τρόπο που να μπορούν να καταλαβαίνουν οι ενήλικες. Παρ' όλα αυτά, τα αδέρφια της κατάλαβαν αμέσως ότι εννοούσε: «Όμως δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να προχωράμε για πάντα», και οι δύο μεγαλύτεροι Μποντλέρ έγνεψαν καταφατικά για να δείξουν ότι συμφωνούσαν.

«Η Σάνι έχει δίκιο», συγκατένευσε η Βάιολετ. «Αυτό το κατάσταση ονομάζεται “Η Τελευταία Ευκαιρία”. Φαίνεται ότι είναι το μόνο κτίσμα στην περιοχή. Ίσως είναι η μοναδική ευκαιρία μας να βρούμε κάποιον να μας βοηθήσει».

«Για δεξ εδώ», είπε ο Κλάους κι έδειξε μια αφίσα κολλημένη ψηλά σε μια γωνία. «Το κατάστημα έχει τηλεγράφο. Ίσως μ' αυτόν τον τρόπο μπορούμε να ζητήσουμε βοήθεια».

«Σε ποιον θα μπορούσαμε να στείλουμε τηλεγράφημα;» αναρωτήθηκε η Βάιολετ και, για μια

ακόμα φορά, οι Μποντλέρ σταμάτησαν για να σκεφτούν.

Αν είστε σαν τους περισσότερους ανθρώπους, σίγουρα έχετε αρκετούς φίλους ή συγγενείς με τους οποίους θα μπορούσατε να επικοινωνήσετε αν αντιμετωπίζατε κάποιο πρόβλημα. Για παράδειγμα, αν ξυπνούσατε μέσα στη νύχτα και βλέπατε μια γυναίκα με μάσκα να προσπαθεί να μπει από το παράθυρο του δωματίου σας, θα μπορούσατε να φωνάξετε τη μητέρα ή τον πατέρα σας για να σας βοηθήσει να τη διώξετε. Αν χανόσασταν μέσα σε μια παράξενη πόλη, θα μπορούσατε να ζητήσετε από την αστυνομία να σας βοηθήσει να βρείτε τον δρόμο σας. Κι αν ήσασταν ένας συγγραφέας κλειδωμένος σ' ένα ιταλικό εστιατόριο που πλημμύριζε, θ' αναζητούσατε κάποιον γνωστό σας που ασχολούνταν με κλειδαριές, ζυμαρικά ή σφουγγάρια για να έρθει να σας σώσει. Όμως τα προβλήματα των Μποντλέρ είχαν ξεκινήσει με την είδηση ότι οι γονείς τους είχαν πεθάνει σε μια τρομερή πυρκαγιά, επομένως δεν μπορούσαν να

φωνάξουν ούτε τη μητέρα ούτε τον πατέρα τους. Δεν μπορούσαν ακόμα να καλέσουν ούτε την αστυνομία, γιατί η αστυνομία ήταν ανάμεσα σ' εκείνους που τους κυνηγούσαν όλη τη νύχτα. Δεν μπορούσαν να καλέσουν κανέναν γνωστό τους, γιατί πολλοί από αυτούς είχαν αποδειχθεί ανίκανοι να τους βοηθήσουν. Μετά τον θάνατο των γονιών τους διάφοροι κηδεμόνες είχαν αναλάβει τη Βάιολετ, τον Κλάους και τη Σάνι. Κάποιοι από αυτούς ήταν πολύ σκληροί. Κάποιοι είχαν δολοφονηθεί. Κι ένας από αυτούς ήταν ο Κόμης Όλαφ, ένας άπληστος και δαιμόνιος απατεώνας ο οποίος ήταν ο πραγματικός λόγος που τα παιδιά είχαν βρεθεί ολομόναχα μέσα στη νύχτα μπροστά στο παντοπωλείο «Η Τελευταία Ευκαιρία» και αναρωτιόνταν ποιον θα μπορούσαν να καλέσουν για να τα βοηθήσει.

«Πόε», είπε η Σάνι.

Αναφερόταν στον κύριο Πόε, έναν τραπεζίτη που έβηκε διαρκώς και είχε αναλάβει τη φροντίδα των παιδιών μετά τον θάνατο των γονιών

τους. Ο κύριος Πόε δεν υπήρξε ποτέ ιδιαίτερα βοηθητικός, όμως δεν ήταν πολύ σκληρός, δεν είχε δολοφονηθεί, ούτε ήταν ο Κόμης Όλαφ. Όλοι αυτοί οι λόγοι φαίνονταν αρκετοί για να επικοινωνήσουν μαζί του.

«Νομίζω ότι θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε να επικοινωνήσουμε με τον κύριο Πόε», συμφώνησε ο Κλάους. «Το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι ν' αρνηθεί να μας βοηθήσει».

«Ή ν' αρχίσει να βήχει», χαμογέλασε η Βάιολετ.

Τα αδέρφια της της χαμογέλασαν κι εκείνα. Έπειτα έσπρωξαν τη σκουριασμένη πόρτα του καταστήματος και μπήκαν.

«Λου, εσύ είσαι;» ακούστηκε μια φωνή, όμως τα παιδιά δεν έβλεπαν σε ποιον ανήκε.

Το εσωτερικό του παντοπωλείου «Η Τελευταία Ευκαιρία» ήταν τόσο γεμάτο όσο και η εξωτερική πλευρά του. Σε κάθε εκατοστό του βρίσκονταν στριμωγμένα αντικείμενα προς πώληση. Υπήρχαν ράφια με σπαράγγια σε κονσέρβα και ράφια με πένες δίπλα σε βαρέλια με κρεμμύδια

και καφάσια με φτερά παγονιών. Στους τοίχους κρέμονταν μαγειρικά σκεύη και στο ταβάνι πολυέλαιοι. Το πάτωμα ήταν φτιαγμένο από χιλιάδες διαφορετικά πλακάκια, που το καθένα είχε σφραγίδα με την τιμή.

«Έφερρες την πρωινή εφημερίδα;» ρώτησε η φωνή.

«Όχι», απάντησε η Βάιολετ και οι Μποντλέρ κατευθύνθηκαν προς τον άνθρωπο που μιλούσε.

Προσπέρασαν με δυσκολία ένα χαρτόκουτο με τροφή για γάτες, έστριψαν σε μια γωνία και βρέθηκαν μπροστά σε σωρούς με δίχτυα που τους έκλεισαν τον δρόμο.

«Το περίμενα, Λου», συνέχισε η φωνή.

Τα αδέρφια άλλαξαν κατεύθυνση, πέρασαν μπροστά από μια σειρά με καθρέφτες, ένα βουνό από κάλτσες και βρέθηκαν σ' έναν διάδρομο γεμάτο γλάστρες με κισσό και σπίρτα.

«Η *Ημερήσια Ακριβοβηλογία* δεν φτάνει ποτέ πριν από τους Εθελοντές Πασχόντων Συμπαραστάτες».

Για μια στιγμή τα παιδιά σταμάτησαν να κοιτάζουν προς την πηγή της φωνής και κοίταξαν το ένα το άλλο. Θυμήθηκαν τους φίλους τους, τον Ντάνκαν και την Ιζαντόρα Κουαγκμάιρ. Ο Ντάνκαν και η Ιζαντόρα ήταν τρίδυμα που, όπως οι Μποντλέρ, είχαν χάσει τους γονείς και τον αδελφό τους τον Κουίγκλι σε μια τρομερή πυρκαγιά. Οι Κουαγκμάιρ είχαν πέσει μια δυο φορές στα χέρια του Όλαφ και είχαν πρόσφατα διαφύγει, όμως οι Μποντλέρ δεν ήξεραν αν θα τους έβλεπαν ξανά και αν θα μάθαιναν το μυστικό που είχαν ανακαλύψει και είχαν γράψει στα σημειωματάριά τους. Το μυστικό αφορούσε τα αρχικά Ε.Π.Σ., όμως τα μόνα άλλα στοιχεία που είχαν οι Μποντλέρ ήταν μερικές σελίδες από τα σημειωματάρια του Ντάνκαν και της Ιζαντόρα που δεν είχαν προλάβει να διαβάσουν. Μήπως οι Εθελοντές Πασχόντων Συμπαραστάτες ήταν η απάντηση που έψαχναν;

«Όχι, δεν είμαστε ο Λου. Είμαστε τρία παιδιά και θέλουμε να στείλουμε ένα τηλεγράφημα», φώναξε η Βάιολετ.

«Τηλεγράφημα;» απόρησε η φωνή, και μόλις τα παιδιά έστριψαν σε μια άλλη γωνία σχεδόν έπεσαν πάνω στον άντρα που τους μιλούσε.

Ήταν πολύ κοντός – πιο κοντός από τη Βάιολετ και τον Κλάους– κι έμοιαζε να μην έχει κοιμηθεί ή ξυριστεί για αρκετό καιρό. Φορούσε δύο διαφορετικά παπούτσια, και τα δύο με το καρτελάκι της τιμής, και πολλές μπλούζες και καπέλα το ένα πάνω στο άλλο. Ήταν τόσο σκεπασμένος που, με εξαίρεση το φιλικό του χαμόγελο και τα βρόμικα νύχια του, ήταν και ο ίδιος σαν εμπόρευμα.

«Σίγουρα δεν είστε ο Λου», είπε. «Ο Λου είναι αφρατούλης κι εσείς οι τρεις κακεκτικοί. Τι γυρεύετε εδώ τόσο νωρίς; Η περιοχή είναι επικίνδυνη. Άκουσα ότι το σημερινό φύλλο της *Ημερησίας Ακριβολογίας* έχει ένα άρθρο για τρεις δολοφόνους που παραμονεύουν, όμως δεν το διάβασα ακόμα».

«Τα άρθρα της εφημερίδας δεν είναι πάντα ακριβή», είπε νευρικά ο Κλάους.

Ο καταστηματαρχης συνοφρυώθηκε.

«Ανοποιές. Η *Ημερήσια Ακριβολογία* δεν αναφέρει ποτέ αναληθή γεγονότα. Αν η εφημερίδα λέει ότι κάποιος είναι δολοφόνος τότε είναι, τελεία και παύλα. Είπατε ότι θέλετε να στείλετε ένα τηλεγράφημα;»

«Ναι, στην πόλη, στον κύριο Πόε, στην Πολυαναλογιστική Διαχείριση Χρημάτων», απάντησε η Βάιολετ.

«Ένα τηλεγράφημα στην πόλη θα κοστίζει αρκετά», τους ενημέρωσε ο καταστηματάρχης και οι Μποντλέρ κοιτάχτηκαν λυπημένα.

«Δεν έχουμε χρήματα», ομολόγησε ο Κλάους. «Είμαστε ορφανά και τα χρήματα που έχουμε είναι δεσμευμένα από τον κύριο Πόε. Σας παρακαλούμε, κύριε...»

«ΣΟΣ!» επενέβη και η Σάνι.

«Η αδελφή μου εννοεί ότι η κατάσταση είναι επείγουσα – και είναι στ’ αλήθεια», εξήγησε η Βάιολετ.

Ο καταστηματάρχης τούς κοίταξε για μια στιγμή και μετά σήκωσε τους ώμους.

«Αν πρόκειται στ' αλήθεια για επείγουσα κατάσταση, τότε δεν θα σας χρεώσω», είπε. «Δεν χρεώνω ποτέ για σημαντικά πράγματα. Αυτό κάνω και για τους Εθελοντές Πασχόντων Συμπαραστάτες. Κάθε φορά που περνούν από εδώ, τους δίνω δωρεάν βενζίνη, γιατί κάνουν εξαιρετική δουλειά».

«Τι ακριβώς κάνουν;»

«Συμπαραστέκονται στους πάσχοντες», απάντησε ο καταστηματάρχης. «Οι Ε.Π.Σ. περνούν από εδώ νωρίς κάθε πρωί καθώς πηγαίνουν προς το νοσοκομείο. Έχουν αφοσιωθεί στο να εμψυχώνουν τους ασθενείς και δεν μου κάνει καρδιά να τους χρεώνω».

«Είστε πολύ ευγενικός», είπε ο Κλάους.

«Κι εσύ είσαι ευγενικός που μου το λες», απάντησε ο καταστηματάρχης. «Λοιπόν, ο τηλεγράφος είναι εδώ, δίπλα στα πορσελάνινα γατάκια. Θα σας βοηθήσω».

«Μπορούμε και μόνοι μας», είπε η Βάιολετ. «Όταν ήμουν επτά έφτιαξα έναν τηλεγράφο και ξέρω τα πάντα για τα ηλεκτρονικά κυκλώματα».